Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktör

Alt Bladet vedkommende saasom: Indtjendelser, Adresseforandringer o.s.v. adresseres **„Stjernen" Dannebrog, Nebraska.**

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registreret Breve.

For Penge der sendes i løse Breve kan Udgiverne ikke være ansvarlig.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

C. H. Christensen, Fremont, Nebr.
N. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
Chr. Johnson, Minden, Nebr.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker itide.

Lynch-Loven er en Skamplet paa det amerikanske Samfundsliv. For de Kommuner, som finde sig deri, er det en Tilstaaelse overfor Verden, at de mangler Evnen til Selvstyre.

En Smule Klem maa der i hvert Fald være i den nationale Jernbanelov. Præsidenterne for de fleste vestlige Jernbaner holdt sidste Uge et Møde i New York, hvor de enedes om, for Fremtiden at adlyde Loven. Det var saa meget som en aaben Indrømmelse, at de ikke hidtil har gjort det.

Et andet af Guvernør Hills idiotiske Forslag til Legislaturen i New York var, at der skulde vedtages en Lov til at straffe dem, som forsømme at stemme ved Valgene. Efter at en saadan Lov var vedtagen, kunde det være i god Harmoni at ændre den saaledes, at det blev strafbart for New York Demagoger at forsømme at blive Kandidat for Præsident.

Længe har England plaget os med dens „Fiskerispørgsmaal". Nu kommer ogsaa Danmark og bryder løs i samme Tone. At nogen Forseelse er begaaet, viser sig ikke for Øieblikket, men Grev Sponneck, den danske Gesandt i Washington, har givet den amerikanske Regjering en Paamindelse om visse kongelige Befalinger om, at ingen Udlænding maa fange Fisk nærmere end en dansk Mil fra Grønlands Kyst. Det er vel ikke saa meget selve Fiskene som Konkurrancen i Brændevin og Handel med Eskimoerne at her er Tale om; men det er den danske Konges faderlige Omsorg for sine tranlugtende Børn paa Grønland, som her giver sig Luft. Sagen er imidlertid forhaabentlig mindre alvorlig end Udseendet stiller sig.

Hvis det hænger saaledes sammen som et nylig til San Francisco ankommet Dampskib meddeler, da har den tydske Regjering gjort sig skyldig i en **Forhaanelse imod vort Land, saa grov, at det maa vække alle Amerikaneres bydeste Harme og Indignation.** Det fortælles nemlig at de i det Stille Hav ved Samoa-Øerne stationerede **Krigsskibe, der i den senere Tid har været i stadig Trusselhed med at tugte de Indfødte, har efter Fuldbyrdelse af dette hæderlige Stykke Arbejde, paa Befaling af den tydske Konsul begyndt at prygle løs paa de paa Øerne bosatte Amerikanere, afbrændt deres Huse, nedrevet Stjernebanneret, ja har endogsaa grebet amerikanske Sømænd i neutrale Farvande og ført dem som Fanger ombord i tydske Krigsskibe.**

Det har været en fælleds Overenskomst imellem Tydskland, England og de For. Stater, at de tre Magter skulde beskytte Samoas Uafhængighed, men siden Havesygens Djævel fo'r i Bismarck, Wilhelm og hele det øvrige Kompagni har Tydskerne gjort sig al Umage for at komme i Besiddelse af Øerne, og nu ser det ud til, at de vil opnaa deres Hensigt med Magt. — Nu bliver der jo ikke andet for vor Regjering at gjøre end at afvente officielle Meddelelser fra Samoa. Viser det sig saa, at Rygtet taler Sandhed, bliver det Regjeringens Pligt at affordre den tydske Regjering en Forklaring og fuld Erstatning for de Tab og Skjændsler, der er tilføjet amerikanske Borgere. Det kan være, at det vil lede til stygge Forviklinger, maaske Krig. Det kunde blive en ubehagelig Begivenhed for Onkel Sam, thi Kampen vilde i saa Fald blive tilsøs, og Onkel maa jo bygge Skibe inden han kan tage et Tag med Tydskerne der. Men det trækker vel over endnu denne Gang.

Kjed af det.

Efter Sigende skal en af Afdelingerne ved Union Pacific Banens Hovedbestyrelse nedlægges. Det er nemlig den for hvilken Mr. Bromley var Chef. Hans Arbejde synes at have bestaaet i at paavirke Landets Storblade til Gunst for en Fremmelse af Kompagniets Ønsker og Planer, og særlig for Opnaaelsen af 60 eller 80 Aars Henstand paa det Beløb, som Kompagniet skylder Regjeringen.

I et Brev til Bromley lægger Præsident Adams aldeles ikke Skjul paa, at han er overmaade kjed af Kampen. Han bruger det Udtryk, at han har „ventet fire Aar i et frugtesløst Forsøg paa at opnaa en ærlig Overenskomst med Regjeringen", og Tonen angiver at han har ikke flere Aar at spilde paa denne Opgave.

I Brevet er meget, som antyder, at Mr. Adams er træt af Jernbanepræsidentens alt andet en behagelige Pligter, og laaner de i den senere Tid om hans Resignation verserende Rygter en vis Grad af Paalidelighed.

Platts og Thurston vil i Ministeriet.

Om de to politiske Eventyrere har Grand Island Independent følgende Bemærkninger:

„Tom Platt har fanget 36 af New Yorks Elektorer med en stor Middag og en velfyldt Punchbolle og de skal anbefale ham til Finansminister i Harrisons Kabinet. Det bliver en Anbefaling, der vil gjøre Tom Platt komplet umulig.

Thurston, Formand og Kassemester for den gemene „Smørestue"-Besætning, og hans fidtede Lobby har indfanget et stort Antal svagbenede Republikanere i Nebraska — ja alle, der kunde opdrives i Lincoln — og de har sendt en Deputation til Indianapolis, bestaaende af Folk, som næsten en totalt ukjendt i Nebraska, undtagen Anføreren, Stats-Sekretær Laws (et godt Stykke Jernbaneværktøj), for at byde Harrison den Løgn, at Thurston er den rette Mand for Indenrigsminister og Folkets Valg.

Independent nedlægger en beæmt Protest mod slig Falskhed. Thurston, med alle hans store Gaver, er intet bedre end en Monopol-Tjener, øvet i Jernbane-Lobbyistens slette Kneb. Laws er en af hans Hovedhjælpere, en Mand med udpræget forræderisk Tilbøjelighed og hverken er eller vil blive en Repræsentant for Nebraska-Folkets Opinion. Han repræsenterer Jernbaneinteressene og det er alt. Alle de andre Medlemmer af den „repræsentative Deputation" er af samme Stykke som Laws, og i Grunden ogsaa fra samme Nabolag, og er maaske blevne lejede af Laws til at udføre det skidne Arbejde, som han havde at gjøre for Jernbanebosserne. Deres Navne er Ivey og Mills fra Republican City, Dolan fra Indianola og Harvey fra Orleans.

Dette Kup er en Swindel og bør ødelægge Thurstons Chancer hos Harrison.

Paa sin rette Plads.

Det var en Skam at Church Howe ikke blev valgt til Kongressen for to Aar siden. Det havde før det første befriet John McShane for et bittert Nederlag i aar, og for det andet vilde Church været kommen i en Stilling, til hvilken han synes som skabt.

Men Church blev ikke forknyt over saa lidet (det agter vi Manden for), han fattede en viljestærk Beslutning, at næste Gang skulde det nok gaa bedre. Han lader sig vælge til Vice-Præsident for en af Landets mægtigste Jernbanekorporationer, Jay Goulds Missouri Pacific. What's the matter with Church now? He's all right! Før hørte han til de simple Stovlerensere, nu kom han op i Rangen; det satte ham i Respekt hos Folket. De Smaa foragtes af Folket, de Store æres af Folket. Intet var nu lettere for Church end at blive valgt ind i Nebraskas Senat, og at blive valgt til Formand før samme.

Her er Church som hjemme. Sine Principalers Interesser veed han at skjøtte med sjelden Troskab og Indsigt. Statens Arbejdere har længe knurret over, at Korporationer skulde have Lov til at hyre private Gensdarmer til at prygle løs paa Urostiftere ved Strejker og lignende.

Church, det store Geni, saa straks det berettigede i denne Arbejdernes Klage, og foreslog øjeblikkelig en Lov til at afskaffe denne europæiske Ustik. Nu vilde mindre Intellekter synes, at en saadan Lov vanskelig kunde laves, uden at forskjærtse Churchs Principalers medfødte Rettigheder, men Church viste sig at være Opgaven voksen. Han foreslog en Lov, som simpelthen forbyder Indførsel i Nebraska af Pinkerton-Detektiver. Se, det var en let Løsning af Gaaden, den mest ligefremme Ting af Verden. Det syntes da ogsaa Senatet, thi i fælleds Udvalg vedtog det at adoptere Billen.

Det var jo rart! Church er en triumferende Succes! Det er som vi sagde før, han er paa sin rette Plads. Om to Aar kan ham vælges til Kongressen; denne Gang skal det ikke glippe.

Det er jo forresten ogsaa Hovedreglen for hele Lovgivningen i Nebraska: at Folket bliver tilfredsstillet uden at de højere Interesser tager Skade. Mærkeligt at ingen har tænkt paa det før.

Men i dette Tilfælde følger der et lille "side issue", og det er: Er en Gensdarmstyrke bestaaende af de raaeste Elementer her hjemme at foretrække fremfor Pinkertons Svende?

De værste Bødler i Irland er de indfødte Konstabler og ikke de fra England indførte Bailiffer.

Vil de holde deres Ord?

Dette Spørgsmaal trænger sig uvilkaarligt ind paa Nebraskas Vælgere naar de betragter deres Lovgiveres Holdning overfor Prohibitionssagen. Thi saaledes som Situationens Yderside nu fremstiller sig, er der en glimrende Udsigt for, at det republikanske Flertal i Nebraskas Legislatur, der indtil op over Ørene har svoret sig til Prohibition, atter vil bedrage det „enfoldige Folk" og sælge sin Sjæl til den bedste og gavmildeste Interesse, der bydes.

Nebraskas Legislatur er sammensat af 102 Republikanere og 28 Demokrater. Det republikanske Flertal er — som man straks vil se — saa overvældende, at det demokratiske Ziffer aldeles mister enhver Betydning og Vægt. Af den store republikanske Majoritet fremgaar, at den republikanske Propaganda er Opsummeringen af Folkets Begreber om hvad der tjener til dets Bedste samt et Udtryk for Folkets Vilje.

Følgende Udtalelse staar blandt andet i det republikanske Program:

"The republicans of Nebraska assembled in convention deem it due the electors of this state that the submission of the question, "Shall the manufacture and sale of intoxicating liquors as a beverage be prohibited?" be made to the voters of the state."

Altsaa er denne en af de kontraktmæssige Forpligtelser, paa hvilke de republikanske Legislaturmedlemmer ere valgte, og den er ligesaa hellig og ubrydelig som ethvert andet af de givne Løfter.

Folket valgte Republikanerne til at gaa ned til Hovedstaden og gjenvælge C. F. Manderson til Forbundssenator. Det gjorde de som samvittighedsfulde, pligttro Repræsentanter, og det skal de have Tak for. Det var ret — Folkets Vilje ske!

Folket valgte Republikanerne til at gaa ned til Hovedstaden og stemme for Prohibition, og dersom de republikanske Legislaturmedlemmer nu bryde deres Ed, bør Vælgerne ved Tilbagekomsten give dem en saadan Modtagelse, at de aldrig blive til Embedsmænd, Borgere eller Mænd mere.

Dersom Folkets Flertal havde ønsket sig Repræsentanter til Lincoln for at stemme imod Prohibition, saa havde det naturligvis valgt de demokratiske Kandidater, som forpligtede sig til at stemme imod Forslaget.

Dette maatte jo være klart for Republikanerne, men hvad høre vi? Vi høre, at de enkelte Legislaturmedlemmer dagligt blive forespurgt om deres Holdning i denne Sag, og de flestes Svar er, at de endnu ikke har fattet nogen Beslutning. Men Folket — husk Folket — de kjære Stemmeberettigede — hvor bleve de af? — det var jo dem, der fattede Beslutningen, — glem ikke Valgrendet! Kan en Repræsentant have egne Meninger naar han er instrueret? Dersom en eller anden tjenstagtig Aand vil være saa genial at bevise os, at han kan, vil vi belønne ham med vor største Præmie: en Aarg. af „Stjernen" frit tilsendt.

Hvorfor spekulere Repræsentanterne paa at bryde deres Ord? De allerfleste Saloonkeepere (hvem de ogsaa for en Del skylder deres Valg) stemte jo dog for Prohibition; det gjorde da i hvert Fald Saloonkeeperne her i Howard Co.

Men disse Saloonværter nu har saa et Skrupler?

Meddelelser fra Washington.

Morton, den nyvalgte Vice-Præsident, har opholdt sig en Ugestid her for at sætte sig lidt ind i Sagerne.

Senatets Toldforslag. — Naar Senatet mangler bedre Beskjæftigelse tømrer det løs paa Toldloven. Forleden vedtoges den Bestemmelse, at Regjeringen skal skjænke alle indenlandske Sukkerproducenter en Præmie af en Cent for hvert Pund Sukker, de tilvirke. Forslaget om at putte Salt paa Friilisten vandt et knusende Nederlag.

En overlæsset Kommission. — Det har lige fra Begyndelsen af været klart, at Jernbanekommissionens Arbejdskræfter ikke svarer til de Krav, der stilles til den. Der er for Eksempel den statistiske Afdeling; det er en ikke lidet vigtig Gren, men den om Jernbanerne samlede Statistik er yderst sparsom og ufuldstændig, fordi Regjeringen ikke har set sig foranlediget til at skaffe den fornødne Arbejdshjælp.

Bedre Haab for Dakota. — Der er nu lysere Udsigter for Dakotas Optagelse som Stat. Delegationen fra nævnte Territorium har øvet en gavnlig Indvirkning paa det Fælledsudvalg fra begge Kamre, som har Forslaget under Betænkning, og der er en Udsigt for, at Staten Syd-Dakota vil blive en Virkelighed til Midsommer. Det er Demokraterne, der fornemmelig imødeser en saadan Mulighed med en høj Grad af Uvilje, men man mener, at Sandsynligheden af en Ekstrasamling til Sommeren i Tilfælde at der ikke bliver gjort noget i Løbet af de nærmeste seks Uger, vil blive en god Kur for Demokraterne.

Senere. — Huset har vedtaget Springers „Omnibus-Bill". Den forordrer at Dakota skal deles og optages som to Stater, men Tidsbestemmelserne er saa fjerne, at dens Vedtagelse til Lov vilde endnu gjøres Dakotas Ophøjelse til Statsværdighed et Fremtidsspørgsmaal. Dette Forslag vil efter al Sandsynlighed blive forkastet i Senatet.

Ugens Nyheder fra Udlandet.

Persien. — Det berettes at Shahen vil aflægge Rusland et Besøg den 28de Marts, og videre rejse til Berlin, Paris, London og Konstantinopel.

Canada. — Willepharie Bank i Hull, ved Ottawa Floden, blev i Torsdags berøvet $7,600 af en velklædt Person medens Kassereren var udenfor og talte med en Præst.

Zansibar. — Ved et Angreb, paa den tydske Missionær-Station i Turgu, faldt 3 Missionærer i Hænderne paa Araberne og holdes nu som Gidsler. En af Fangerne er en Kvinde.

Kina. — Et Telegram fra Peking beretter, at en Part af det kejserlige Palads er nedbrændt. Det samme Telegram siger, at den kinesiske Regjering maa betale uhyre store Summer i Anledning af Kejserens forestaaende Bryllup.

Tydskland. — Kejseren har udstedt en Ordre, at enhver fransk Kok som er beskjæftiget i Paladset, skal afskediges og tydske indsættes i deres Sted. — Fra Berlin telegraferedes iTorsdags at det berettes, at Præsident Simpson af Leipsig højeste Ret vil tage sin Afsked fordi han bliver kritiseret saameget over at han løslod Prof. Geffcken.

England. — De For. Staters Gesandt Phelps agter at afsejle fra London, den 31. Januar paa Damperen Lahn, til New York. — En Eksplosion, sidste Fredag i en Kul-Mine nær ved Manchester, foraarsagede at 25 Mennesker mistede Livet og flere Tilstand hvoraf des endnu ikke da mange er indespærret. — Henry Wolf, en hollandsk Luftskipper, steg op i en Ballon sammen med Lieutenant Daniel. Ballonen drev ud imod Søen og det frygtes at de er druknet, telegraferes fra London. — En Mand ved Navn Green begyndte paa en hundrede Dages Spaseretur sidste Onsdag, han mener at han kan spasere 5,100 Mil paa denne Tid. Hans Formaal er at gjøre det bedre end Weston, som gik 5,000 Mil i 100 Dage.

Belgien. — Fra Brussel telegraferedes sidste Onsdag, at det første Brev, som var bleven modtaget fra Henry M. Stanley, siden han forlod Kysten i Afrika, blev modtaget i Tirsdags Aftes. Det er dateret fra Bomba Bonalin Muretien den 17de August og adresseret til den arabiske Sheik Tippo Tib, til hvem Stanly havde betroet sine Forretninger medens han selv ilede for at komme Emin Pasha tilhjælp. Stanley var den Gang ved god Helbred og hans Mandskab bestod da af 130 Wanguanere, 3 Soldater og 66 af Emins Indfødte. Han havde forladt Emin ved Nyanza 2 Dage forud. Emin var vel forsynet med Kvæg, Faar, Gjeder og Føde af alle Slags. Mange af Emins Soldater vilde følge Stanley men han vilde ikke tillade det, for han vendte tilbage for sine Sager i Yambungana. Stanley lod alle sine hvide Mænd blive der tilbage saa nær som hans Tjener Williams. Stanley vil af Tippo Tib skal gaa med ham da de begge har rejst Vejen 2 Gange. Brevet var affendt med et Bud til Stanley Falls og derfra med Posten. Flere andre Breve, som var affendt samme Gang, ventes i Løbet af nogle faa Dage.

Tynis. — Politiet her har fanget en Bande Røvere, hvoriblandt findes en Mand, som mistænkes for at være den Person, som har forøvet de omtalte „Whitechapel" Mord i London. Den engelske Gesandt har tilskrevet den engelske Regjering alle Enkeltheder vedr. Paagribelsen. Den mistænkte Morder er anklaget for flere lignende Mord udført i Tunis, lig dem, som er forøvede i London. Manden har tilstaaet at han fornylig levede i „Whitechapel", London.

Hvad hun vil, det vil hun! sagde Benedikt mørkt.

Sig hende, at Vejen endnu ikke kan befares, saa lader hun det nok blive.

Hvortil den Usandhed! Hun forandrer dog ikke sin Mening, om hun end bliver her nok saa længe, og Du har slet intet Haab, det har hun sagt Dig ofte nok. Saadan en Grønskrolling passer sletikke for en Pige som Vally! Stil Dig nu kun tilfreds!

Han gik nu ind i Huset. Taarerne traadte frem i Leanders Øjne, Det var baade Vredes- og Smertenstaarer.

Vally kom ud af Stalden med Høgaffelen og gik hen til Benedikt.

Vally, sagde han, naar Du endelig vil, saa skal jeg følge Dig derop, jeg har fundet Vejen, men det er endnu forbundet med Fare at gaa den.

Mange Tak Benedikt, sagde Vally, lad os saa gaa imorgen. Hun hang Høgaffelen op og gik ind i Kjøkkenet. Benedikt stampede i Jorden og satte Alpestokken fra sig. Han tænkte efter en Stund, men Ro fandt han dog ikke, han fulgte efter hende.

Vally havde hæftet Kjolen op og vilde vaske Kjøkkenet.

Vally, lad dog det være, jeg vilde gjerne tale med Dig.

Jeg kan ikke, Benedikt, jeg maa gjøre Kjøkkenet rent. Naar jeg gaar bort imorgen, maa Huset være rent. Jeg vil ikke efterlade mig noget Smuds.

Du har jo arbejdet mere hos os, end Du har spist og drukket. Lad det nu være godt. Huset er dog rent og naar Du er borte, saa er det dog ligegyldigt, hvordan det er. Han tyggede paa et Stykke Træ og spyttede Stumperne ud. Vally saa hvor heftig og bevæget han var. Hun ståndsede med Arbejdet, for at høre paa ham.

Vally sagde han, overlæg det endnu engang om Du ikke vil ægte En af os. Se, Du behøver dog ikke at være saa stolt. Du er saa udskreget blandt Folk, at der hører en brændende Kjærlighed til at En af os, at gifte sig med Dig.

Vally nikkede bifaldende med Hovedet.

Ser Du, vi Rosener, vi er Folk som nok kunne banke paa overalt; enhver Pige vilde være glad ved at faa En af os. Du har nu Valget mellem to af os Brødre og dog støder Du en saadan Lykke fra Dig! Ser Du, Vally, alt kunde Du dog engang komme til at angre!

Benedikt, Du mener det godt; jeg holder saameget baade af Dig og Leander, som man kan holde af et Menneske, men gifte mig med En af Eder, det kan jeg ikke. Jeg gifter mig ikke med Nogen, jeg ikke kunde elske som Mand, og jeg

skal sige Dig det rentud, jeg har engang set En, som jeg ikke mere kan faa ud af mit Hove, og saalænge jeg har ham i Hovedet, kan jeg ikke tage nogen Anden.

Benedikt blev bleg.

Ser Du jeg har nu sagt Dig det, for at Du endelig kan faa Ro og ikke længer plage Dig med at tænke paa mig. Tro Du mig, Benedikt, jeg ved, hvad Du har gjort for mig, baade Du og I Alle. I har reddet mig fra Døden, I har beskyttet mig da min Fader vilde lade mig hente med Magt, og hvor smuk for svarede Du ikke baade mig og Din Husret. Jeg vilde jo være en lykkelig Pige naar jeg kunde elske Dig og glemme den Anden! jeg er Dig uendelig taknemmelig og kunde det hjælpe Dig Noget, saa gav jeg gjerne mit Liv for Dig, men sig nu selv, hvad vilde Du med en Kone, som elsker en Anden? Det vilde være daarlig Tak mod en Mand, som Dig!

Ja! sagde Benedikt med hæs Stemme, og tørrede Panden.

Ikke sandt, nu indser Du ogsaa, at jeg maa bort, at det ikke kan gaa paa denne Maade længere?

Ja! svarede han atter og gik ud af Kjøkkenet.

Vally saa efter ham, idet han forlod hende, han, denne stolte Mand, der havde tilbudt hende Alt, hvad der vilde have forekommet enhver anden Pige som den største Lykke, det mente ialfald han efter sine Begreber. Og hun forstod sig ikke selv, hun forstod ikke, at hun ikke langt hellere kunde elske den Mand, der havde gjort saameget for hende, end den Fremmede, der ikke engang tænkte paa hende. Men det var nu engang saa! Der var dog Ingen, som kunde maale sig med Joseph i Styrke og vakkert Udseende, og hun saa ham altid for sig i det Øjeblik, da han kastede Peltsen ned paa Jorden og fortalte, hvorledes han havde kjæmpet med Udyret, og hvorledes Alle beundrede ham, denne smukke, kraftige Mand. Hun tænkte paa, hvorledes han havde betvunget hendes Fader, den Kjæmpe af en Mand, der lige indtil det Øjeblik i hendes Øjne havde været uovervindelig. Hun tænkte da ogsaa paa, hvor kjærligt og godt han havde talt til ham, trods Faderens Uvenlighed. Nej, der var Ingen, der kunde maale sig med Joseph. Hun gik nu atter til sit Arbejde.

Ak, naar blot Joseph vidste, hvad hun vilde opofre for ham! tænkte hun og var Vidne til, hvorledes Benedikt udenfor Vinduet stod og godsnakkede med Leander, der græd bittre Taarer.

Gamle Stromminger havde i Begyndelsen raset imod sit rebelske Barn og forbandet hende; det var ikke engang lykkedes Præsten i Heiligkrenz at berolige og formilde ham. Da det nu endelig spurgtes, at Vally holdt sig skjult paa Ro